

er istand til at svare, da jeg ikke maa tale mere end 2 Gange.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at meddele den Oplysning, som den ærede Ordfører ønsker og som allerede tildeels indholdes i Motiverne. Der er nemlig i Motiverne fremhævet, at der havde foreligget det Forslag, at man ved denne første Afløsning af Jagtretten kun skulde fastsætte et Bederlag, som skulde gjælde indtil en vis Tid, men at man senere skulde kunne forlange dette Bederlag nedsat, at man skulde kunne tage Hensyn til, at Jagtretten i de omkringliggende Districter successivt var blevet forlangt afløst, og at derved den Jagtret, som der er Spørgsmaal om i det enkelte Tilfælde, vilde have havt en mindre Værdi, hvis det var bleven afløst i en senere Periode. Det er navnlig med Hensyn dertil, at det i Udkastet er fremhævet, at man skal tage Hensyn til de Forhold, der have fundet Sted indtil den Tid, da Afløsningen sker. Det er, som jeg allerede tillod mig at fremhæve, ganske stemmende med de Grundsætninger, der bleve fulgte i de øvrige Afsløsningslove, navnlig i Huusmandsloven; der blev det vedtaget, at man skulde tage Hensyn til Arbejdet saaledes som det virkelig var blevet ydet, det vil altsaa sige, til de Forhold, der vare tilstede indtil Afløsningen fandt Sted, og det synes ogsaa i og for sig retsferdigt, at man tager Hensyn til Stillingen saaledes, som den bliver forandret, naar Loven kommer til Virksomhed, og det vilde dog upaatvivseligt være ganske vigtigt, hvad heller ikke Udvalget er gaaet ind paa, at indrømme en saadan successiv Nedsettelse af Bederlaget. Forsaavidt det er blevet fremhævet, at Forpagtningsafgiften vilde være det egentlige Moment, det Moment, som har en saa aldeles overveiende Betydning, at det nødvendigt skulde optages i Loven, da skal jeg alene gentage, hvad jeg tidligere har ytret, at ved ikke at staa i Loven, er Hensynet til Forpagtningsafgiften ikke udelukket, og at naar der er Spørgsmaal om en Rettighed, som hidtil ikke har været bortforpagtet, da vil Udkastet nærmere holde sig til den Forandring, som virkelig indtræder i de Vedkommendes Stilling, end naar der ubetinget siges, at der skal tages Hensyn til en Forpagtningsafgift, som aldrig

er oppebaaret af den Jagtberettigede. — Forsaavidt, som det er blevet fremhævet, at vedkommende Brugere skulde indbetale eller rettere, at den Jagtberettigede skulde kunne fordre en samlet Sum istedetfor et aarligt Bederlag for Jagtretten, da maa jeg tillade mig at spørge, om det ikke vilde være ubilligt i saadanne Tilfælde, hvor der er en enkelt Grundeier, som fordrer Jagten afløst, at da de flere andre, fordi de ere i Besiddelse af tilstødende Ejendomme, der efter Lovens Indhold ligeledes bliver i den samme Ojensstand for Afløsning, skulle blive pligtige til at udrede Bederlaget som en Capital, om det ikke er ubilligt, at det ikke blot skulde kunne paalægges en Fordeier, der slet ikke har meldt sig for at faae Afløsning, en aarlig Afgift — hvilken ikke kan blive meget betydelig, og som jo efter sin Natur vil blive temmelig lidet sølelig —, men at det endog skulde kunne paalægges ham, naagt han selv ikke har fremført nogen Begjering om Afløsningen, paa eengang at udrede en temmelig stor Sum derfor. Var ikke den Bestemmelse, som indholdes i § 10, at den Jagtberettigede kan fordre Jagten afløst paa et vist samlet District, naar kun een af Grundeierne har fordret det, saa vilde det have Meget for sig, at Bederlaget skulde bestaae i en Sum, der betaltes eengang for alle; men, da § 10 nu eengang staaer der, og vistnok af ganske gyldige Grunde eengang er vedtagen, saa forekommer det mig, at det vilde være høist uretsferdigt, om man saaledes pludseligt vilde udskrive et Bederlag for Jagten af dem, der aldeles ikke have attraaet at erholde den afløst. Forsaavidt som det er blevet bemærket, at den hele Sag alene vil komme an paa Formanden i Afsløsningscomissionerne og slet ikke paa Boldgiftsmændene, da maa jeg tillade mig at anføre, at jeg dog troer, at dette berøer paa nogen Misforstaaelse. Det er allerede nu under de Afsløsningsforretninger, som ere bestemte ved tvende andre Love, erkjendt af Formændene, med hvem jeg derom har confereret, at de lægge megen Vægt paa, hvilke Boldgiftsmænd der deeltage i Forretningerne, og deri ligger, hvad ogsaa turde ligge i Sagens Natur, at det paa ingen Maade ligger i Formandens Haand at lede Sagen til et eenfaldigt Udfald, saa at Formanden altsaa